

Toen hij wakker werd, op die kille ochtend in november, was Jack Nightingale niet van plan iemand te doden. Hij schoor zich, ging onder de douche en kleeedde zich aan, zette koffie en maakte een sandwich met bacon. Daarbij overwoog hij geen moment om iemand het leven te benemen, hoewel hij de afgelopen vijf jaar juist daarin was getraind. Als dienend lid van CO9, het bijzondere bijstandsteam van de Londense politie, was hij heel goed in staat om iemand in het hoofd of de borst te schieten als dat nodig was – en als hij van een meerdere de benodigde machtiging had gekregen.

Net toen hij de koffie uit zijn cafetière schonk, ging zijn gsm. Het was de coördinator van het onderhandelingsteam van de Londense politie. ‘Jack, ik ben zojuist gebeld door de officier van dienst in Fulham. Ze hebben iemand met een crisis in de haven van Chelsea. Kun jij daarheen?’

‘Geen probleem,’ zei Nightingale. Na twee cursussen aan het Bramshill College voor Kadertraining was hij nu een van de paar dozijn officieren die naast hun gewone taken bevoegd waren om te praten met gijzelnemers en potentiële zelfmoordenaars.

‘Ik weet alleen dat het gaat om iemand die wil springen, meer heb ik niet. Ik zal proberen om je straks nog een keer te bellen, maar wij hebben vier jongens die hun handen vol hebben aan een geval van huiselijk geweld in Brixton.’

‘Geef me het adres maar,’ zei Nightingale terwijl hij zijn pen pakte.

Hij at zijn baconsandwich terwijl hij met zijn MGB Roadster naar Chelsea Harbour reed. In de drie jaar dat hij als onderhandelaar had gewerkt, was hij bij meer dan veertig zelfmoordpogingen opgeroepen, maar slechts drie keer had hij iemand zich van het leven zien beroven. Hij had de ervaring dat mensen of zichzelf wilden doden of wilden praten. Zelden wilden ze allebei. Het was vrij makkelijk om jezelf te doden. Je klom boven op een hoog gebouw of een brug en je sprong. Of je slikte een hoop tabletten. Of je bond een touw om je nek en stapte van een stoel. Of je nam een scheermes en sneed diep in je pols of keel. Als je het geluk had om een pistool te hebben, dan stak je dat in je mond of hield het tegen je slaap en haalde de trekker over. Wat je niet

deed als je er echt een eind aan wilde maken, was zeggen dat je het ging doen, om vervolgens te wachten op de komst van een getrainde politie-onderhandelaar. Mensen die dat deden wilden doorgaans gewoon dat iemand hun problemen aanhoorde en ze verzekerde dat hun leven de moeite waard was. Als ze hun hart eenmaal hadden gelucht, kwamen ze van het dak af, lieten ze het pistool zakken of legden ze het mes weg, waarop iedereen juichte, Nightingale op zijn rug klopte en 'goed gedaan' zei.

Toen hij bij het adres kwam dat de officier van dienst hem had gegeven, werd de weg versperd door een politiewagen en twee stadswachten in een soort politie-uniform en met een lichtgevend geel veiligheidsvest. Eentje wees in de richting waar Nightingale vandaan kwam en zei dat hij moest omkeren, op een toon die suggereerde dat hij eerder stadswacht was geworden uit een hang naar macht dan vanwege het verlangen zijn medeburgers te helpen. Nightingale deed het raampje omlaag en liet hun zijn legitimatie zien. 'Inspecteur Nightingale,' zei hij. 'Ik ben de onderhandelaar.'

'Het spijt me, meneer,' zei de stadswacht, die opeens de vriendelijkheid zelve werd. Hij gebaarde naar een geparkeerde ambulance. 'U kunt uw auto daar parkeren. Ik zal er wel op letten.' Hij en zijn collega gingen opzij, zodat Nightingale erlangs kon. Hij zette zijn auto achter de ambulance en stapte uit, om zich uit te rekken en te gapen.

Als je Nightingale had gevraagd wat hij die kille ochtend in november had verwacht, zou hij waarschijnlijk nonchalant zijn schouder hebben opgetrokken en hebben gezegd dat mensen die van een dak wilden springen, óf mannen onder invloed van drank waren, óf vrouwen onder invloed van antidepressiva, óf verslaafden die onder invloed waren van hun favoriete drug, meestal cocaïne of amfetaminen. Als Nightingale werkte, was nicotine zijn favoriete drug, en dus stak hij een Marlboro op en blies een wolk rook naar de onbewolkte lucht.

Een inspecteur in uniform kwam haastig naar hem toe, met een portfoon in zijn hand. 'Ik ben blij dat jij het bent, Jack,' zei hij.

'En ik ben blij dat jij het bent.' Hij kende Colin Duggan al bijna tien jaar. Hij was er een van de oude stempel – een goede, betrouwbare boevenvanger en, net als Nightingale, een roker. Hij bood hem een Marlboro aan en stak die voor hem aan, hoewel roken in uniform een vergrijp was.

‘Het is een jonkie, Jack,’ zei Duggan terwijl hij zijn vlezige nek krabde.

‘Bendelid? Fout gelopen drugsdeal?’ Nightingale inhaleerde en hield de rook diep in zijn longen.

‘Echt een jonkie,’ zei Duggan. ‘Een meisje van negen.’

Nightingale fronste zijn wenkbrauwen terwijl hij een strakke rookpluim uitblies. Meisjes van negen pleegden geen zelfmoord. Die speelden met hun PlayStation of hun Wii, of ze gingen rolschaatsen, en soms werden ze ontvoerd of verkracht door een pedofiel, maar zelfmoord plegen, dat deden ze werkelijk nooit.

Duggan wees naar een luxe torenflat die op de Theems uitkeek. ‘Haar naam is Sophie. Ze heeft zich op het balkon op de dertiende verdieping opgesloten en zit daar met haar pop te praten.’

‘Waar zijn de ouders?’ vroeg Nightingale. Hij kreeg een koud angstgevoel in zijn buik.

‘De vader is op zijn werk, de moeder is aan het winkelen. De au pair paste op haar.’ Duggan gebarde met zijn sigaret naar een anorectische blondine die op een bankje zat te snikken terwijl een agente haar probeerde te troosten. ‘Pools meisje. Ze was aan het strijken en zag Sophie toen op het balkon. Ze bonkte tegen het raam, maar Sophie had dat vanbuiten op slot gedaan.’

‘En waarom denkt ze dat Sophie wil springen?’

‘Ze praat met haar pop, wil niemand zien. We hebben twee agentes naar boven gestuurd maar ze wil niet met ze praten.’

‘Je moet op mij wachten, Colin,’ zei Nightingale. Hij gooide zijn sigaret op de grond en trapte hem uit. ‘Amateurs maken het alleen maar erger, dat weet je.’

‘Ze is een kind op een balkon,’ zei Duggan. ‘We konden gewoon niet wachten.’

‘Weet je zeker dat ze zou kunnen springen?’

‘Ze zit op de richel, Jack. Een windvlaag en dan kan ze er zó vanaf waaien. We proberen hier een luchtkussen heen te halen, maar niemand lijkt te weten waar je er een kunt vinden.’

‘Hoe dicht kan ik bij haar komen?’

‘Je kunt door het balkonraam met haar praten.’

Nightingale schudde zijn hoofd. ‘Ik moet haar gezicht zien, kijken hoe ze reageert. En ik wil niet schreeuwen.’

‘Dan zijn er twee mogelijkheden,’ zei Duggan. ‘Ze zit te hoog om

een ladder te gebruiken, dus we kunnen je van het dak laten zakken of je in de flat daarnaast laten.'

'Me laten zakken?'

'We kunnen je een harnas aandoen en je dan door de jongens van de brandweer laten zakken.'

'En dan praat ik met haar terwijl ik als een pop aan een draad hang? Kom op, Colin, ik ben goddomme een onderhandelaar en geen marionet.'

'Dan wordt het dat andere balkon,' zei Duggan. Hij schoot zijn peuk weg. 'Vooruit dan maar.' Hij wenkte een agent in uniform en zei dat hij met Nightingale mee moest gaan naar de dertiende verdieping. 'Alleen is het niet de dertiende, maar de veertiende.'

'Wat?'

'Iets met bijgeloof. Het is de dertiende verdieping, maar de lift zegt veertien. Die gaat van twaalf naar veertien. Niet naar dertien.'

'Dat is belachelijk,' zei Nightingale.

'Vertel dat maar aan de projectontwikkelaar, niet aan mij. Bovendien heb je het tegen de verkeerde. Je zult mij niet onder een ladder door zien lopen of een spiegel zien breken. Ik kan het begrijpen als mensen niet op de dertiende verdieping willen wonen.' Hij grijnsde naar Nightingale. 'Sterkte hè.'

'Ja,' zei Nightingale. Hij knikte naar de agent, een slungelige figuur wiens uniform hem een paar maten te klein leek. 'Toe maar, Macduff.'

De agent fronste zijn wenkbrauwen. 'Ik heet niet Macduff,' zei hij.

Nightingale klopte hem op zijn rug. 'Laten we gaan,' zei hij. 'Maar eerst wil ik de au pair even spreken.'

De twee mannen liepen naar de snikkende vrouw, die nog steeds door de agente werd getroost. Er hadden zich minstens vijftig mensen verzameld die omhoog starden, naar het meisje. Het waren gepensioneerden, die op een kluitje stonden als pinguïns op een ijsschots, moeders met peuters in wandelwagentjes, kauwgum kauwende en gniffelende tieners, een meisje in gothkleren met een collie, die naar Nightingale grijnsde terwijl hij langsliep, werklui in overall, en een groep serveersters uit een pizzarestaurant in de buurt.

'Waarom zijn jullie niet daarboven, om haar naar beneden te krijgen?' riep een kale man met een metalen gereedschapskist. Hij wees op Nightingale en de jonge agent. 'Jullie zouden iets moeten doen in plaats van hier rond te lummelen.'

‘Kun je hem niet taseren?’ vroeg Nightingale.

‘Wij hebben geen tasers, meneer,’ zei de agent.

‘Gebruik je wapenstok dan.’

‘Wij hebben geen...’ Hij vertrok zijn gezicht toen hij beseftte dat Nightingale een grapje maakte.

Ze kwamen bij de au pair, die haar neus snoot in een grote witte zakdoek. Nightingale knikte naar de agente. ‘Ik ben de onderhandelaar,’ zei hij.

‘Ja, meneer.’

Nightingale glimlachte naar de au pair. ‘Hoi, hoe heet jij?’ vroeg hij.

‘Inga.’ Het meisje snoof en depte haar ogen met de zakdoek. ‘Bent u van de politie?’

‘Ik ben Jack Nightingale,’ zei hij terwijl hij zijn legitimatie liet zien. ‘Ik ben degene die met Sophie gaat praten.’

‘Krijg ik problemen?’

‘Nee, natuurlijk niet,’ zei Nightingale. ‘Je hebt er goed aan gedaan om de politie te bellen.’

‘Haar ouders maken me af,’ zei de au pair.

‘Nee hoor.’

‘Ze sturen me terug naar Polen.’

‘Dat kunnen ze niet doen – Polen ligt in de EU. Je hebt alle recht om hier te zijn.’

‘Ik weet zeker dat ze me naar de gevangenis sturen.’

Nightingale verhardde. De au pair leek zich meer zorgen te maken over haar eigen toekomst dan over wat er dertien verdiepingen hoger gebeurde. ‘Nee hoor,’ zei hij. ‘Vertel eens, Inga, waarom is Sophie vandaag niet op school?’

‘Ze zei dat ze buikpijn had. Ze voelde zich niet goed. Haar moeder zei dat ze thuis kon blijven.’

‘Haar moeder is aan het winkelen?’

De au pair knikte. ‘Ik heb haar gebeld en ze komt nu terug. De mobiel van haar vader staat uit, dus ik heb zijn voicemail ingesproken.’

‘Waar werkt hij?’

‘In Canary Wharf.’ Nog steeds sniffend haalde ze een portefeuille uit de achterzak van haar spijkerbroek, waar ze een visitekaartje uit viste. ‘Dit is hem.’

Nightingale keek ernaar. Simon Underwood was vicepresident van een grote Amerikaanse bank. ‘Inga, heeft Sophie zoiets ooit eerder gedaan?’

De au pair schudde heftig haar hoofd. ‘Nooit. Het is een stil kind. Ontzettend lief.’

‘Vertel eens wat er gebeurd is. Hoe is ze op het balkon gekomen?’

‘Dat weet ik niet,’ zei de au pair. ‘Ik was aan het strijken. Ze keek naar een dvd van *Hannah Montana*, maar toen ik opkeek zat ze op het balkon en had ze de deur op slot gedaan.’

‘Kun je die van buitenaf op slot doen?’

‘Er is maar één sleutel en die had zij. Ik riep dat ze de deur open moest doen, maar het was net alsof ze me niet kon horen. Ik sloeg op het raam maar ze keek niet naar me. Toen heb ik de politie gebeld.’

‘En ze was vanmorgen niet verdrietig? Of kwaad? Boos over iets of op iemand?’

‘Ze was stil, maar ze is altijd stil.’

‘Je had geen ruzie met haar over iets?’

De ogen van de au pair fonkelden. ‘Jullie willen mij de schuld geven, hè? Gaan jullie me naar de gevangenis sturen?’ jammerde ze.

‘Niemand geeft jou de schuld, Inga.’

De au pair begroef haar gezicht in haar zakdoek en snikte.

‘Laten we gaan,’ zei Nightingale tegen de agent.

‘Wat gaat u doen?’ vroeg de agent terwijl ze langs de menigte toeschouwers liepen.

‘Met haar praten. Kijken of ik erachter kan komen wat haar dwarszit, wat ze wil.’

‘Denkt u dat ze iets wil?’

‘Ze willen altijd iets. Als dat niet zo was, zouden ze het gewoon doen. Het gaat erom dat je erachter komt wat het is.’

‘Klootzakken!’ riep de kale man met de gereedschapskist.

Nightingale bleef staan en keek hem kwaad aan. ‘Waar heb je last van, makker?’

‘Daarboven zit een klein meisje en jullie zakkenwassers doen helemaal niets.’

‘En wat doe jij dan eigenlijk? Staan gapen voor het geval ze van het balkon af springt? Is dat wat je wilt? Wil je haar soms te pletter zien vallen? Wil je haar botten horen breken en haar schedel horen kraken en haar bloed over het beton zien spetteren? Want dat is de enige reden die jij zou kunnen hebben om hier te staan. Je helpt in elk geval niet door beledigingen te schreeuwen en de hufter uit te hangen. Ik ben hier om te helpen, jij bent hier voor de kleine kans dat je misschien een kind

dood kan zien gaan. Dan zou ik zeggen dat jij dus de zakkenwasser bent. Ik ga er nu naartoe om te kijken hoe ik haar kan helpen, en als jij hier nog bent als ik beneden kom, dan steek ik dat gereedschap zo ver in je reet dat je nog maandenlang moersleutels ophoest. Is dat duidelijk, *zakkenwasser*?’

De kale man werd rood. Nightingale lachte spottend naar hem en begaf zich naar de ingang. De agent haastte zich achter hem aan.

De hal was luxueus met weelderig gestoffeerde sofa’s en een grote koffietafel met glossy tijdschriften. Een portier in een groen uniform stond met twee agenten te praten. ‘Waar is de trap?’ vroeg Nightingale.

De portier wees naar drie liftdeuren. ‘Daar zijn de liften, meneer.’

‘Ik moet de trap hebben,’ zei Nightingale.

‘Het zijn dertien verdiepingen, meneer,’ zei de agent die naast hem stond.

‘Ik weet dat het dertien verdiepingen zijn, Macduff,’ zei Nightingale. Hij gebaarde met zijn kin naar de portier. ‘De trap?’

De portier wees naar links. ‘Daar om de hoek, meneer.’

Nightingale haastte zich erheen, gevolgd door de agent. Hij ging de deur door en liep de trap op, met twee treden tegelijk. Het nummer van elke verdieping was in groen op de witte muur geschilderd, en tegen de tijd dat ze bij de tiende verdieping waren, hijgden de mannen allebei als honden. ‘Waarom kunnen we de lift niet nemen, meneer?’ steunde de agent. ‘Is dit gebruikelijk bij zelfmoordenaars?’

‘Het is omdat ik de pest heb aan liften,’ zei Nightingale.

‘Claustrofobie?’

‘Het heeft niets te maken met afgesloten ruimtes. Ik vind het gewoon niet prettig om boven het niets te bungelen.’

‘Dan is het dus hoogtevrees?’

‘Het is liftvrees. Hoogte, daar zit ik niet mee. Zoals je zo wel zult zien.’

Ze bereikten de twaalfde verdieping. De agent had zijn helm afgezet en zijn uniformjas opengeknoopt. Nightingales overjas hing over zijn schouder.

Ze bereikten de dertiende verdieping, hoewel het op de muur gesjabloneerde nummer inderdaad ‘14’ was. Nightingale deed de deur open en liep de gang in. ‘Wat is het nummer van haar flat?’ vroeg hij.

‘Veertien c,’ zei de agent. ‘We kunnen bij veertien D naar binnen. Daar wonen ene meneer en mevrouw Wilson, die ermee akkoord gaan om ons de toegang te verschaffen.’

‘Oké, hou de Wilsons weg van het balkon als wij daarbinnen zijn. Het meisje moet hen niet zien en jou al helemaal niet. Niets persoonlijks, maar ze zou kunnen schrikken van het uniform.’

‘Begrepen,’ zei de agent.

‘Het komt wel goed met je, Macduff,’ zei Nightingale. Hij klopte aan bij veertien D. De deur werd opgedaan door een man van voor in de zestig, die grijs haar had en een beetje krom liep. Nightingale liet zijn legitimatie zien. ‘Meneer Wilson, ik ben Jack Nightingale. Ik begrijp dat u me graag op uw balkon wilt laten.’

‘Graag zou ik niet zeggen, maar we moeten dat meisje weer binnen zien te krijgen.’

Hij deed de deur helemaal open en Nightingale liep met de agent naar binnen. De vrouw van de man zat op een gebloemde bank met haar handen in haar schoot. Zij was ook grijs, en toen ze opstond om Nightingale te begroeten zag hij dat zij dezelfde kromme rug had. ‘Blijft u alstublieft zitten, mevrouw Wilson,’ zei hij.

‘Wat gaat er gebeuren?’ vroeg ze ongerust. Net als haar man sprak ze heel beschaafd, met een accent dat een presentatrice van Radio 4 niet misstaan zou hebben. Het waren brave burgers, het type dat zelden het pad van de politie kruiste – Nightingale bespeurde hun ongemak vanwege de aanwezigheid van twee politiemannen in hun huis.

‘Ik ga gewoon met haar praten, mevrouw Wilson, dat is alles.’

‘Wilt u een kopje thee?’

Nightingale glimlachte. Meestal werd hij als lid van CO9 behandeld met verachting, zo niet openlijke vijandigheid, en de Wilsons waren een verademing. ‘U kunt in elk geval de ketel opzetten, mevrouw Wilson,’ zei hij. ‘Vertel eens, kent u Sophie?’

‘We zeggen haar gedag, maar het is een verlegen kind dat nog geen vlieg kwaad zou doen.’

‘Een gelukkig meisje?’

‘Dat zou ik niet zeggen,’ zei mevrouw Wilson.

‘Ze huilt af en toe,’ zei haar man zachtjes. ‘s Nachts.’

‘Hoe huilt ze?’ vroeg Nightingale. ‘Krijst ze?’

‘Ze snikt,’ zei meneer Wilson. ‘Haar slaapkamer bevindt zich naast onze badkamer, en soms hoor ik haar als ik me klaarmaak om naar bed te gaan.’

‘We hebben haar allebei gehoord,’ voegde mevrouw Wilson daaraan toe. Haar man liep naar haar toe en legde zijn arm om haar heen.

Heel even moest Nightingale aan zijn eigen ouders denken. Zijn vader was net zo beschermend geweest ten aanzien van zijn moeder, nooit bang om in het openbaar haar hand te pakken of op andere manieren blijkt te geven van zijn genegenheid. In zijn laatste herinnering aan hen stonden ze bij de deur van hun huis in Manchester, zijn arm om haar schouders, terwijl ze hem uitwuiden bij zijn vertrek voor zijn tweede jaar aan de universiteit. Zijn moeder had met dezelfde verering naar zijn vader gekeken die hij nu in de ogen van mevrouw Wilson zag.

‘Enig idee waarom ze ongelukkig zou kunnen zijn?’ vroeg Nightingale. ‘Hebt u haar met haar ouders gezien?’

‘Zelden,’ zei meneer Wilson. ‘Ze wonen hier... hoe lang, vijf jaar?’ vroeg hij zijn vrouw.

‘Zes,’ zei die.

‘Zes jaar, en ik kan het aantal keren dat ik Sophie met haar moeder of vader heb gezien op de vingers van één hand tellen. Het is altijd een au pair, en die lijken ze om het halfjaar in te ruilen.’ Hij keek naar zijn vrouw, die bijna onwaarneembaar knikte. ‘We klappen niet graag uit de school, maar ze lijken niet erg zorgzame ouders.’

‘Ik begrijp het,’ zei Nightingale. Hij haalde zijn aansteker en zijn sigaretten uit de zak van zijn overjas, die hij aan de agent gaf. ‘Waarom gaan jullie niet even zitten terwijl ik naar buiten ga om met haar te praten?’ zei hij tegen de Wilsons.

Meneer Wilson hielp zijn vrouw op de bank terwijl Nightingale naar de glazen deur liep die toegang gaf tot het balkon. Het was in feite een terras, met terracotta tegels en ruimte voor een rond metalen tafeltje, vier stoelen en diverse potten met bloeiende struiken. Het terras werd omgeven door een heuphoog muurtje.

De deur schoof opzij en Nightingale hoorde verkeer in de verte en het gekraak van politieradio's. Hij stapte langzaam naar buiten en keek toen naar rechts.

Het meisje zat op de muur van het aangrenzende balkon. Ze had een barbiepop in haar hand en leek daartegen te fluisteren. Ze droeg een witte sweater met een blauwe katoenen rok en zilveren sportschoenen met blauwe sterretjes. Ze had een porseleinwitte huid en blond haar tot op haar schouders, dat ze achter haar oren had gestoken.

Tussen het terras waar hij stond en dat waar zij zat was een gat van iets meer dan anderhalve meter. Nightingale bedacht dat hij dat springend net kon halen, maar alleen als laatste toevlucht. Hij liep langzaam

naar de zijkant van het terras en bleef staan bij een lange, smalle conifeer in een betonnen pot. In de verte zag hij de rivier de Theems en heel ver naar links het London Eye. Het kind leek hem niet te hebben opgemerkt, maar Nightingale wist dat ze moest hebben gehoord dat de deur openschoof. 'Hoi,' zei hij.

Sophie keek naar hem maar zei niets. Nightingale staarde naar de Theems terwijl hij een sigaret tussen zijn lippen stak en zijn aansteker aanknipte.

'Sigaretten zijn slecht voor je,' zei Sophie.

Nightingale legde zijn hoofd in zijn nek en blies twee perfecte kringetjes van rook. 'Dat weet ik ook wel.'

'Hoe doe je dat?' vroeg ze.

'Wat?'

'Die kringetjes blazen.'

Nightingale haalde zijn schouders op. 'Je blaast gewoon en steekt je tong een beetje uit.' Hij grijnsde beminnelijk en stak de sigaret naar haar uit. 'Wil je het proberen?'

Ze schudde ernstig haar hoofd. 'Ik ben een kind en kinderen mogen niet roken, en zelfs als ik wel mocht roken, dan zou ik het nog niet doen omdat je er kanker van krijgt.'

Nightingale nam nog een trekje van de sigaret. 'Wat een mooie dag, hè?' zei hij terwijl hij weer naar de rivier keek.

'Wie ben jij?' vroeg Sophie.

'Ik heet Jack.'

'Zoals *Jack en de bonenstaak*?'

'Ja, maar ik heb mijn bonenstaak vandaag niet bij me. Ik moest met de trap.'

'Waarom heb je de lift niet genomen?'

'Ik hou niet van liften.'

Sophie bracht de pop naar haar oor en fronste haar voorhoofd alsof ze aandachtig luisterde. Toen knikte ze: 'Jessica houdt ook niet van liften.'

'Leuke naam, Jessica.'

'Jessica Lovely, dat is haar hele naam. Wat is jouw hele naam?'

'Nightingale. Jack Nightingale.'

'Net als de vogel?'

'Juist. Net als de vogel.'

'Ik wou dat ik een vogel was.' Ze knuffelde de pop terwijl ze wezenloos over de rivier uitkeek. 'Ik wou dat ik kon vliegen.'

Nightingale blies nog twee kringetjes. Ditmaal bleven ze nog geen seconde intact voordat de wind ze uiteenblies. ‘Zo leuk is het niet om een vogel te zijn. Ze kunnen geen tv kijken, geen videogames spelen of met poppen spelen, en ze moeten van de grond eten.’

Beneden sloeg een sirene aan. Sophie kromp ineen alsof ze een klap had gekregen. ‘Het is oké,’ zei Nightingale. ‘Het is een brandweerauto.’
‘Ik dacht dat het de politie was.’

‘De politieszirene klinkt anders.’ Nightingale maakte het woe-woe-woegeluid en Sophie giechelde. Hij leunde tegen de muur van het terras. Hij had zijn telefoon in de trilstand gezet en voelde hem vibreren in zijn binnenzak. Hij pakte hem en keek naar het scherm. Het was Robbie Hoyle, een van zijn mede-onderhandelaars. Hij kende Hoyle al meer dan tien jaar. Hij was inspecteur bij de Territoriale Steungroep, de zware jongens van de politie, die er met oproerschilden, wapenstokken en tasers tegenaan gingen als dat nodig was. Hoyle was een grote man, meer dan één meter tachtig en met de bouw van een rugbyspeler, maar hij had een zachte stem en was een van de meest bekwame onderhandelaars van de Londense politie. ‘Sorry, Sophie, ik moet hem openmen,’ zei hij. Hij drukte op de groene knop. ‘Hoi, Robbie.’

‘Ik ben er net, wil je dat ik bovenkom?’

‘Ik weet niet zeker of dat een goed idee is,’ zei Nightingale. Indien mogelijk werkten de onderhandelaars het liefst in teams van drie, waarbij eentje praatte, een ander luisterde en de derde inlichtingen verzamelde, maar Nightingale dacht dat het meisje alleen maar bang zou worden als er te veel mannen op het balkon zouden zijn.

‘Hoe gaat het?’ vroeg Hoyle.

‘Kalm. Ik bel je terug, oké? Probeer van de omstanders af te komen, maar heel voorzichtig.’ Hij verbrak de verbinding en borg de telefoon op.

‘Jij bent van de politie, hè?’ vroeg Sophie.

‘Hoe weet je dat?’

Sophie wees naar beneden naar Colin Duggan, die naar hen staarde, met zijn hand over zijn ogen tegen de zon. Robbie Hoyle stond naast hem. ‘Die politieman daar sprak met je toen jij uit je auto stapte.’

‘Jij hebt me dus zien aankomen?’

‘Ik hou van sportauto’s,’ zei ze. ‘Het is een MGB.’

‘Dat klopt, een oude. Hoe oud ben jij?’

‘Negen. Heel oud.’

‘Er is nog iets wat vogels niet kunnen,’ zei Nightingale. ‘Wanneer was de laatste keer dat jij een vogel in een auto zag rijden? Dat kunnen ze niet. Geen handen.’

Sophie drukte de pop tegen haar oor alsof ze ernaar luisterde. Toen liet ze hem zakken en keek ze naar Nightingale. ‘Zit ik in de problemen?’ vroeg ze.

‘Nee, Sophie. We willen alleen zeker weten dat het goed met je gaat.’

Sophie huiverde, alsof er ijswater over haar rug liep.

‘Het meisje dat op je past, hoe heet ze?’ vroeg Nightingale.

‘Inga. Ze komt uit Polen.’

‘Ze maakt zich zorgen over je.’

‘Ze is stom.’

‘Waarom zeg je dat?’

‘Ze kan de magnetron niet eens goed gebruiken.’

‘Ik heb moeite met mijn videorecorder,’ zei Nightingale tegen haar.

‘*ShowView*,’ zei Sophie.

‘Wat?’

‘*ShowView*. Je voert gewoon het nummer uit de krant in. Het apparaat doet het voor je. Dat weet iedereen.’

‘Ik niet.’ Een windvlaag joeg over de rivier en Sophie legde een hand op haar rok om te voorkomen dat die opwoei. Nightingale ving een glimp op van een donkerblauwe plek boven haar knie. ‘Wat is er met je been gebeurd?’

‘Niets,’ zei ze snel.

Te snel, merkte Nightingale op. Hij blies kringetjes zonder naar haar te kijken. ‘Waarom ben je vandaag niet naar school gegaan?’

‘Mama zei dat ik niet hoefde.’

‘Voel je je niet lekker?’

‘Niet echt.’ Ze beet op haar onderlip en knuffelde haar pop. ‘Ik zit écht in de problemen, hè?’

‘Nee, heus niet,’ zei Nightingale. Hij maakte het kruisteken over zijn hart. ‘Dat zweer ik.’

Sophie lachte geforceerd. ‘Heb jij kinderen?’

Nightingale liet het peukje van zijn sigaret vallen en trapte het uit met zijn hak. ‘Ik ben niet getrouwd.’

‘Je hoeft niet getrouwd te zijn om kinderen te hebben.’ De tranen liepen haar over de wangen.

‘Wat is er, Sophie?’

‘Niets.’ Ze snifte en veegde haar ogen af aan de pop.

‘Laten we naar binnen gaan, Sophie. Het is koud buiten.’

Ze snifte nogmaals maar keek hem niet aan. Nightingale wilde zich overeind trekken aan het muurtje, maar zijn voet schraapte over het beton en ze kromp ineen. ‘Kom niet bij me in de buurt,’ zei ze.

‘Ik wilde alleen maar gaan zitten, net als jij. Ik word moe van het staan.’

Ze keek boos naar hem. ‘Je wilde hierheen springen. Je wilde me proberen te pakken.’

‘Heus niet. Ik zweer het,’ loog Nightingale. Met een zwaai van zijn benen ging hij zitten, alsof het hem allemaal niets kon schelen, maar zijn hart bonkte. ‘Sophie, misschien kan ik je helpen, wat er ook is.’

‘Niemand kan me helpen.’

‘Ik kan het proberen.’

‘Hij zei dat ik het aan niemand moest vertellen.’

‘Waarom niet? Waarom kun je het aan niemand vertellen?’

‘Hij zei dat ze me weg zouden halen. Me in een tehuis zouden stoppen.’

‘Je vader?’

Sophie drukte de pop tegen haar gezicht. ‘Hij zei dat ze mij de schuld zouden geven. Hij zei dat ze me zouden komen halen en me in een tehuis zouden laten wonen en dat iedereen zou zeggen dat het mijn schuld was.’

De wind blies haar rok weer op. De blauwe plek was ruim vijftien centimeter lang. ‘Heeft hij dat gedaan?’ vroeg Nightingale.

Sophie duwde haar rok naar beneden en knikte.

‘Laten we naar binnen gaan, Sophie. We kunnen met je mama praten.’

Sophie deed haar ogen dicht. ‘Die weet het al.’

Nightingales maag draaide zich om. Zijn handen lagen met de palmen naar beneden op het muurtje, zijn vingers grepen het beton beet, maar hij had het gevoel alsof er iets in zijn onderrug duwde. ‘Ik kan je helpen, Sophie. Kom maar binnen, dan praten we erover. Ik kan je helpen, eerlijk waar. Ik zweer het.’

‘Jij kunt me niet helpen,’ zei ze toonloos. ‘Dat kan niemand.’ Ze pakte haar pop, kuste die boven op haar hoofd en liet zich geluidloos van het balkon vallen.

Ontzet schoot Nightingale naar voren met zijn rechterhand uitgestoken, ook al wist hij dat hij niets kon doen. ‘Sophie!’ riep hij. Haar

gouden haar wapperde in de wind terwijl ze recht naar beneden viel, met de pop nog steeds tegen zich aan. 'Sophie!' Op het laatste moment deed hij zijn ogen dicht, maar hij kon het geluid niet buitensluiten waarmee ze tegen de grond sloeg, een doffe, natte klap alsof iemand met een doorweekte deken tegen een muur sloeg.

Nightingale liet zich langs de muur zakken. Hij stak met trillende handen een sigaret op, die hij rookte terwijl hij daar gehurkt zat, met zijn rug tegen het beton en zijn knieën opgetrokken.

De agent in uniform die met hem de trap op was gelopen verscheen in de balkondeur.

'Gaat het, meneer?'

Nightingale negeerde hem.

'Meneer, gaat het?' De radio van de agent kraakte en een vrouwenstem vroeg om een rapport van de situatie.

Nightingale stond op en duwde hem opzij.

'Meneer, uw jas!' riep de agent hem na.

Het oudere stel stond midden in de woonkamer, met hun armen om elkaar heen. Ze keken Nightingale verwachtingsvol aan, maar hij zei niets terwijl hij langs ze snelde. Hij nam de trap met drie treden tegelijk. Zijn vingers gleden licht langs de leuning terwijl hij naar beneden denderde, en zijn voetstappen galmden tegen de betonnen wanden.

In de hal stonden twee verpleegkundigen en een stuk of zes agenten in uniform, die allemaal in hun radio spraken. Duggan was er ook en deed zijn mond open om iets te zeggen, maar Nightingale legde hem met een gestrekte vinger het zwijgen op en liep door.

Twee vrouwelijke verpleegkundigen bogen zich over het stoffelijk overschot van het meisje. De jongste hilde. Vier brandweermannen in wijde fluorescerende jassen stonden achter de verpleegkundigen. Een van hen veegde met de rug van zijn handschoen tranen uit zijn ogen. Nightingale wist dat niemand iets kon doen. Niemand overleefde een val van dertien verdiepingen. Terwijl hij zich afwendde, zag hij rondom het lichaam bloed glinsteren.

Hoyle stond naast een agent en fronste zijn wenkbrauwen terwijl hij in zijn mobieltje sprak. Hij stopte het weg toen Nightingale naar hem toe kwam. 'Hoofdinspecteur Chalmers wil dat je naar zijn kantoor komt, Jack,' zei hij. 'Nu.'

Nightingale zei niets. Hij passeerde Hoyle en liep naar zijn MGB.

'Nu, Jack. Hij wil je nu zien.'